

Identita a alterita

Abychom mohli mluvit a uvažovat o totožnosti (identitě), musíme zároveň mluvit a uvažovat o jinakosti (alteritě), neboť jedno bez druhého není možné. Totožnost předpokládá vztah k sobě; a protože o vztahu k sobě musíme uvažovat jako o událostném dění, musíme okamžitě uvažovat o návratu k sobě resp. o navracení k sobě. To zase předpokládá onu identitu, o níž chceme uvažovat. A zároveň musíme vidět, jak celá tato tematika je spjata s myšlenkou subjektu: jen u subjektu můžeme mluvit o totožnosti, a jen subjekt je schopen se vracet k sobě. Jen v případě subjektu můžeme mluvit o tom, že je „jeden“; a nejen to, že je „jeden“, ale také, že je jedinečný. Bez předpokladu jedinečnosti subjektu nelze mluvit (a myslet) o mnohosti, neboť ta s sebou nese nejen pluralitu (a počítání), nýbrž také alteritu, tj. vzájemnou odlišnost (a ergo oddělenost) různosti i tam, kde jde o podobnosti.

(Praha, 190327-1.)